

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lipca 2016 r. (znak: ENMS/1/021123719) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. W. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy, w szczególności jego pracy w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w C. – od 1 marca 1971 r. do 31 grudnia 1971 r., od 10 października 1974 r. do 31 maja 1976 r. oraz w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w L. – od 18 marca 1977 r. do 31 grudnia 1991 r. na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego – traktorzysty wskazując, że w ww. okresie wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy ciągnika przy różnych pracach polowych z wykorzystaniem ciągnika oraz montowanego do niego sprzętu w branży rolniczej, a nie transportowej.

/decyzja – k. 52-52 odwrót akt ZUS/

R. W. w dniu 17 sierpnia 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej), działając za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył odwołanie od ww. decyzji z dnia 22 lipca 2016 r., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że stanowisko organu rentowego wyrażone w zaskarżonej decyzji jest błędne, bowiem decydujące znaczenie dla oceny wykonywania pracy w szczególnych warunkach winny mieć szkodliwe dla zdrowia warunki pracy ubezpieczonego, nie zaś dział gospodarki, do którego należał pracodawca.

/odwołanie – k. 2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 29-30/

Na rozprawie w dniu 8 listopada 2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/e-protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r., czas nagrania: 00:32:07 – 00:35:05 – płyta CD – k. 60/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. W. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 6 czerwca 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1-4 akt ZUS/

R. W. w okresie od 21 stycznia 1970 r. do 9 lutego 1973 r. był zatrudniony w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w C., w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik fizyczny.

/umowa o pracę z 21.01.1970 r. – k. 31 akt ZUS; świadectwo pracy z 12.02.1973 – k. 32 akt ZUS/

W okresie od 5 października 1970 r. do 5 lutego 1971 r. wnioskodawca uczęszczał na kurs ciągnikowo-motocyklowy, który ukończył z wynikiem pozytywnym.

/odpis zaświadczenia z 11.03.1971 r. – k. 34 akt ZUS/

W ramach ww. zatrudnienia od dnia 1 marca 1971 r. do 31 grudnia 1971 r. wnioskodawcy powierzono wykonywanie obowiązków kierowcy ciągnika kołowego na stanowisku – traktorzysty.

/świadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 13.02.2006 r. – k. 8 akt ZUS/

W okresie od 10 października 1974 r. do 31 maja 1976 r. R. W. był ponownie zatrudniony w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w C., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako pracownik stały produkcji roślinnej – traktorzysta.

/umowa o pracę z 10.10.1974 r. – k. 40 akt ZUS; świadectwo pracy z 16.07.1976 – k. 46 akt ZUS/

W ramach ww. zatrudnienia w całym tym okresie wnioskodawca wykonywał obowiązki kierowcy ciągnika kołowego na stanowisku – traktorzysty.

/świadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 13.02.2006 r. – k. 9 akt ZUS/

Od dnia 18 marca 1977 r. do 31 grudnia 1991 r. R. W. był zatrudniony w Państwowym Gospodarstwie Rolnym L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku traktorzysty.

/umowa o pracę z 18.03.1977 r. – k. 26 akt ZUS/

W ramach ww. zatrudnienia w całym tym okresie wnioskodawca wykonywał obowiązki kierowcy ciągnika kołowego na stanowisku – traktorzysty.

/świadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 10.03.2016 r. – k. 7 akt ZUS, angaże – k. 25,27,28 akt ZUS/

Podczas całego okresu zatrudnienia w PGR C. i w PGR L. ubezpieczony pracował jako traktorzysta (kierowca ciągnikowy). Wszędzie wykonywał takie same czynności, przy czym w głównej mierze były to prace polowe, tj. orka, kultywacja, opryski, bronowanie wykonywane na polach przy użyciu maszyn polowych doczepionych do ciągnika takich, jak: kosiarki, siewniki, opryskiwacze, pługi. Dwa lub trzy razy w tygodniu wnioskodawca wykonywał przy użyciu traktora prace transportowe takie, jak transport zboża do centrali nasiennej, transport buraków, czy transport nawozów i pasz. W trakcie żniw wnioskodawca wykonywał przy użyciu traktora prace polowe w wymiarze nawet do 16 godzin na dobę, w czasie wykopów buraków – do 12 godzin, w czasie prac siewnych 10-12 godzin. Prace polowe były wykonywane od wczesnej wiosny do późnej zimy.

/zeznania świadka U. K. – e-protokół z rozprawy z 08.11.2016 r., czas nagrania: 00:10:50 – 00:16:05 - płyta CD – k. 43; zeznania świadka S. S. – e-protokół z rozprawy z 08.11.2016 r., czas nagrania: 00:16:06 – 00:22:11 - płyta CD – k. 43; zeznania świadka K. S. – e-protokół z rozprawy z 08.11.2016 r., czas nagrania: 00:22:12 – 00:25:56 - płyta CD – k. 43; zeznania świadka J. W. – e-protokół z rozprawy z 08.11.2016 r., czas nagrania: 00:22:57 – 00:27:30 - płyta CD – k. 43; zeznania wnioskodawcy – e-protokół z rozprawy z 08.11.2016 r., czas nagrania: 00:01:50 – 00:06:32 oraz 00:29:08 – 00:32:06 - płyta CD – k. 43/

Od 1971 r. wnioskodawca posiada uprawnienia do kierowania wszelkimi pojazdami samochodowymi oraz motocyklami.

/odpis prawa jazdy – k. 36 akt ZUS/

Obecnie wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne/

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 25 lat, 11 miesięcy i 17 dni.

/bezsporne - wyliczenia ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków: U. K., S. S., K. S., J. W. oraz zeznań wnioskodawcy. Zgromadzonym dowodom Sąd w całości dał wiarę. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu w tym samym czasie, co wnioskodawca - nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są sprzeczne wzajemnie ze sobą, ani z zeznaniami wnioskodawcy, czy też z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów; przeciwnie - wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania świadków i wnioskodawcy oraz świadectwo pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonego potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony w spornym okresie czasu pracował jako kierowca ciągnika (traktorzysta) wykonujący zarówno prace polowe (w przeważającej mierze), jak i prace transportowe (sporadycznie). Jedynie dwa lub trzy razy w tygodniu wnioskodawca wykonywał natomiast przy użyciu traktora prace transportowe takie, jak transport zboża do centrali nasiennej, transport buraków, czy transport nawozów i pasz.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W judykaturze wyjaśniono – co Sąd Okręgowy podziela - że wyodrębnienie prac w wykazie A stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia ma charakter stanowiskowo – branżowy (pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego) i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień

rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638), specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy podkreślić, że praca kierowcy ciągnika (traktorzysty), którą w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń niewątpliwie wykonywał odwołujący w spornym okresie zatrudnienia, wymieniona jest w poz. 3 działu VIII wykazu A, który to dział istotnie obejmuje transport i łączność. Transport jest działem gospodarki, związanym z przemieszczaniem ludzi i ładunków w przestrzeni przy wykorzystaniu odpowiednich środków transportu. Transport, w szczególności transport towarowy, jest przy tym ściśle powiązany z pozostałymi działami gospodarki, przy czym niejednokrotnie jest on wykonywany nie tylko przez podmioty gospodarcze (przedsiębiorstwa, firmy), których przedmiotem działalności są wyłącznie usługi transportowe, i które z tego powodu nie są przyporządkowane do tego właśnie działu gospodarki.

W świetle § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale (tj. codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Z zeznań złożonych w toku postępowania przez świadków oraz samego wnioskodawcę wynika jednoznacznie, że w trakcie zatrudnienia w PGR C. i w PGR L. R. W. wykonywał prace kierowcy ciągnika kołowego (traktorzysty), biorąc udział zarówno w pracach polowych, jak i wykonując usługi transportowe. Prace polowe miały jednak charakter przeważający - obejmowały: orkę, kultywację, opryski, bronowanie pól. Prace te wnioskodawca wykonywał od wczesnej wiosny do późnej zimy przy użyciu maszyn polowych doczepionych do ciągnika takich, jak: kosiarki, siewniki, opryskiwacze, pługi. W trakcie żniw wnioskodawca wykonywał przy użyciu traktora prace polowe w wymiarze nawet do 16 godzin na dobę, w czasie wykopów buraków – do 12 godzin, w czasie prac siewnych 10-12 godzin. Z kolei prace transportowe, jak wskazał sam odwołujący się, wykonywał jedynie sporadycznie.

Mając na uwadze wcześniejsze rozważania należy rozważyć czy wnioskodawca pracując na stanowisku kierowcy ciągnika w rolnictwie był narażony przy pracach polowych na czynniki szkodliwe wynikające z tych samych procesów technologicznych, na które narażeni byli kierowcy ciągników w transporcie, a nadto czy stopień uciążliwości (nasilenia) tego narażenia nie wykazywał żadnych różnic w stosunku do narażenia "procesami technologicznymi" w transporcie. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do zakwalifikowania okresu, w którym wnioskodawca wykonywał prace polowe, czyli praktycznie całego okresu zatrudnienia, bo prace w transporcie wykonywał jedynie sporadycznie, jako okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż kierowca ciągnika przy pracach w polu nie jest narażony na te same czynniki szkodliwe w tym samym stopniu nasilenia, jak w transporcie. Stanowisko takie w zbliżonym stanie faktycznym zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 grudnia 2013, I UK 172/13, stwierdzając że wymienienie w wykazie A, dziale VIII pod pozycją 3 pracy kierowców ciągników i kombajnów nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych, bez względu na miejsce i rodzaj, zostały bowiem wymienione tylko w dziale XIV wykazu A zatytułowanym "Prace różne". Inne działy wykazu obejmują wskazane w nich prace w powiązaniu z rodzajami zakładów pracy lub ich częściami. Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą "w transporcie", nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika typowe prace polowe (LEX 1467147). Do podobnej konstatacji doszedł Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 15 grudnia 2014 r., III AUa 735/14 (LEX nr 1711396).

Trafnie przy tym przyjął Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., III AUa 306/15, iż prace kierowcy ciągnika wykonywane w transporcie wewnętrznym i zewnętrznym w zakładzie produkcji rolnej o wielkim areale i własnej produkcji przetwórczej można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych wykonywane w transporcie dział VIII poz. 3 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (LEX nr 1785300). Umieszczenie stanowisk kierowcy ciągnika i kombajnisty w dziale VIII - "W transporcie i łączności", mimo ujęcia ich odrębnie od pracy kierowcy samochodów ciężarowych, autobusów i pojazdów specjalistycznych, łączy szkodliwość tej pracy nie z samym tylko faktem prowadzenia pojazdów gdziekolwiek (w polu), lecz z faktem prowadzenia tych pojazdów przy uwzględnieniu specyfiki "technologii" pracy w transporcie i łączności, a więc obciążeń psychofizycznych związanych z uczestnictwem takich pojazdów w ruchu publicznym. Obciążenia te nie występują, jak uznał prawodawca, przy wykonywaniu prac na wskazanych stanowiskach w rolnictwie, co więcej, w przywołanym rozporządzeniu w dziale X - "W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym" nie przewidziano żadnych stanowisk przy pracach polowych, które uprawniają do emerytury w obniżonym wieku. Niewątpliwie kierowca ciągnika rolniczego wykonujący prace polowe jest narażony na uciążliwości typowe dla kierowcy ciągnika w każdych warunkach w postaci np. drgań, hałasu, ale nie każda praca ciężka oraz związana z narażeniem na czynniki szkodliwe dla zdrowia uprawnia do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, lecz ujęta w odpowiedniej systematyce.

Zauważyć należy, że praca "traktorzysty" była zaliczona do pierwszej kategorii zatrudnienia w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176 z późn. zm.) w dziale XVII - "Rolnictwo i leśnictwo". Akt ten obowiązywał do 31 grudnia 1979 r. Gdyby na tej podstawie uznać wnioskodawcy okres zatrudnienia w latach 1971, 1974 – 1976 i 1977-1979 na stanowisku traktorzysty jako pracę wykonywaną w warunkach szczególnych, to okres ten jest krótszy niż 15 lat (5 lat 3 miesiące i 5 dni) i nie uprawnia do emerytury. Wymienione rozporządzenie zastąpione zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 13, poz. 86). W załączniku do tego rozporządzenia nie ujęto już pracy na stanowisku traktorzysty w rolnictwie. Pojawił się natomiast dział VIII - "W transporcie i łączności", w którym pod poz. 3. wymienione zostały "prace kierowców ciągników lub pojazdów gąsiennicowych". Prace kierowców ciągników w transporcie to z pewnością nie tylko prace transportowe traktorzystów. Z definicji - ciągnik jest pojazdem mechanicznym przystosowanym do ciągnięcia pojazdów bądź urządzeń nie posiadających własnego napędu np. maszyn rolniczych, przyczep, naczep oraz do wyposażania w osprzęt do robót ziemnych (spycharkowy, zrywarkowy, ładowarkowy, koparkowy, chwytakowy, hakowy). Natomiast pojazd gąsiennicowy to urządzenie służące do transportu lądowego, poruszające się na gąsienicach. Nie sposób uznać, że normodawcy w alternatywnym ujęciu pod poz. 3 nie chodziło - wbrew jasnej systematyce - o prace kierowców ciągników w transporcie, zwłaszcza gdy się zważy, że ze względu na układ jezdny ciągniki dzielą się na: kołowe, kołowo-gąsiennicowe i gąsiennicowe. Ze względu na przeznaczenie przyjmuje się podział ciągników m.in. na ciągniki rolnicze, ciągniki leśne, ciągniki samochodowe, w tym siodłowe, budowlane (źródło: W.). Jasno to świadczy, że praca na stanowisku kierowcy ciągnika nie może mieć żadnego związku z rolnictwem, a może być wykonywana wyłącznie w transporcie. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. prace kierowców ciągników także wymienione zostały tylko w dziale "W transporcie i łączności".

Stanowisko pracy kierowcy opisuje wydany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej program Doradca (...), zawierający m.in. "Przewodnik po zawodach" (doradca.praca.gov.pl/d2k5/zawody). Z charakterystyki tej wynika, że zawód kierowcy polega na prowadzeniu różnego rodzaju pojazdów, które służą do transportu ludzi i towarów na duże i małe odległości. W czasie jazdy obowiązkiem kierowcy jest dbanie o bezpieczeństwo własne, przewożonych pasażerów i towarów oraz innych użytkowników drogi. Typ pojazdu decyduje o charakterze pracy kierowcy. Kierowca autobusu przewozi ludzi na masową skalę w komunikacji miejskiej czy międzymiastowej, a kierowca ciężarówki przewozi towary zgodnie ze zleceniem. Dodatkowych czynności, poza kierowaniem pojazdem, może wymagać praca kierowców pojazdów specjalnych. Jako najbardziej uciążliwe warunki pracy kierowcy wskazuje się: zmienną temperaturę, hałas, drgania, spaliny, jazdę w nasilonym ruchu, zmienne oświetlenie, konieczność długiego przebywania poza domem przy dalekich trasach. Od kierowcy wymaga się szybkiego refleksu, spostrzegawczości, zdolności koncentracji i podzielności uwagi, tj. umiejętności śledzenia kilku bodźców jednocześnie. Kierowca w ruchu publicznym musi posiadać również umiejętność pracy w warunkach monotonnych przy jednoczesnym skupieniu uwagi na warunkach drogowych oraz

wytrzymałość na długotrwały wysiłek, jest to praca wymagająca dość wysokiej odporności emocjonalnej. Wszystkich tych cech nie można przypisać kierowcy ciągnika rolniczego wykonującego prace polowe. Nie występuje tu obciążenie jazdą w ruchu publicznym, co jest istotą transportu drogowego.

(podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r. III AUa 900/15; LEX nr 2008341).

Oznacza to bezsprzecznie, że wnioskodawca, wykonując w spornym okresie pracę kierowcy ciągnika kołowego (traktorzysty), nie spełnił wynikającego z treści § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia wymogu wykonywania pracy w transporcie w sposób stały, tj. codziennie. W przypadku wnioskodawcy sporadyczne okresy pracy o charakterze transportowym były przerywane długimi okresami prac o charakterze polowym. Taka okoliczność wyklucza możliwość uznania pracy świadczonej przez odwołującego się w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w C. – od 1 marca 1971 r. do 31 grudnia 1971 r. oraz od 10 października 1974 r. do 31 maja 1976 r., a także w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w L. – od 18 marca 1977 r. do 31 grudnia 1991 r. za pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie orzekając jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy